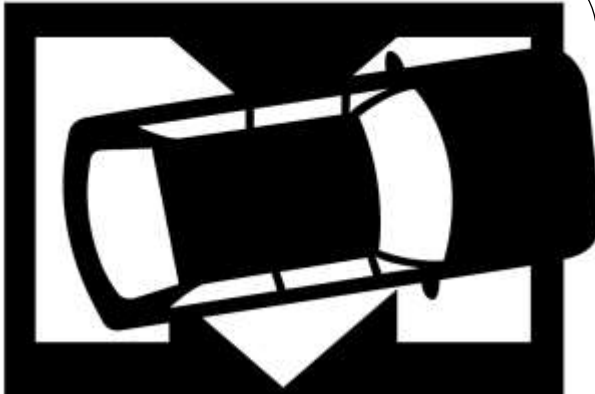

NIEUWS

In dit nummer o.a.

- **Van de Bestuurstafel: o.a. coronavirus**
- **Wandelen in tijden van corona**
- **Vervolgverhalen (Saksen, Jura)**
- **Waar wandelde WoD?**

M.V.D. HEIJDEN
AUTOCENTRUM ZIJTAART

WWW.MVDHEIJDENZIJTAART.NL

PASTOOR CLERCXSTRAAT 34
5465 RH ZIJTAART, 0413-363374
INFO@MVDHEIJDENZIJTAART.NL

*Het autobusbedrijf waar U
het beste mee UIT bent !*

Sint-Oedenrode Tel. 0413-472545

wandelgidsen en OLAT shirts/caps zijn te bestellen in de OLAT Boetiek
boetiek@olat.nl of bij het startbureau

LANDSCHAP
reisboekwinkel

LANDKAARTEN REISGIDSEN ATLASSEN GLOBES
WANDELKAARTEN TAALGIDSEN FIETSKAARTEN
FOTOBOEKEN LANDENINFORMATIE REISVERHALEN

www.landschapreisboekwinkel.nl

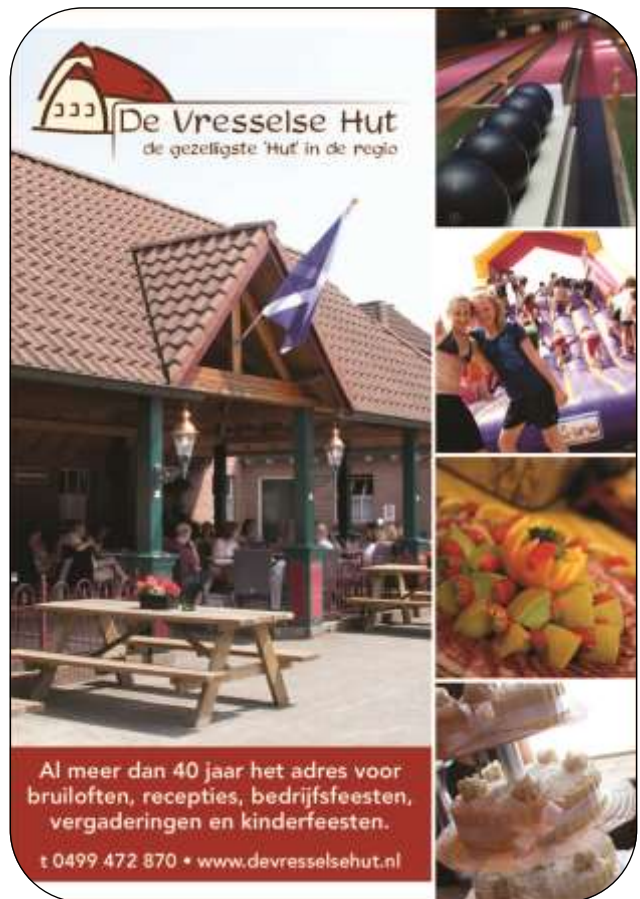
info@landschapreisboekwinkel.nl
T 040 2569653
ook te volgen op Facebook

**Heerlijk wandelen
in de Auvergne**

INFO:
WWW.GRANGEDELABASTIDE.COM

overnachten met gezellige Brabantse
gastvrijheid

De Vresselse Hut
de gezelligste 'Hut' in de regio

Al meer dan 40 jaar het adres voor
bruiloften, recepties, bedrijfsfeesten,
vergaderingen en kinderfeesten.

t 0499 472 870 • www.devresselsehut.nl

IN DIT NUMMER

**Van de
Bestuurstafel
blz. 5**

**Wandelen in
tijden van corona
blz. 8-12**

**Van ologverhalen
Saksen, Jura
blz. 14-18**

**Waar wandelde
WoD?
blz. 19**

COLOFON

Redactie OLATNieuws

Mariet Ahlers
Lineke den Boer (*eindredactie, vormgeving*)
Lies Wesseling
Gerda Woestenberg (*coördinatie*)
Frans van den Boom, Noud Wijn (*fotografie*)
Otto Ahlers (*archivering, techniek*)
Joop Wesseling (*bestuursafgevaardigde*)

Inleveren kopij volgend nummer t/m 24 mei 2020

olatnieuws@olat.nl

Website-redactie

Petra Rommers (*coördinatie*)
Ankie van Boxtel, Mariet Ahlers
Otto Ahlers (*websitebeheerder*)
websiteredactie@olat.nl

Ledenadministratie & abonnementen

Jet Dreesen
Groot Paradijs 29, 5611 KA Eindhoven
040-2903060 of leden@olat.nl

Druk

Drukkerij SNEP BV, Eindhoven

ISSN 1570-4831

VOORWOORD

Als onze voorzitter Joop als afsluiting op de Algemene Ledenvergadering had gezegd: "Met een beetje geluk zie ik u terug bij de OLAT Wandeldagen in augustus, met een beetje pech bij de eerste wandeling van de Winterserie in oktober", dan had iedereen gelachen. Of misschien wel getwijfeld aan zijn verstandelijke vermogens Maar intussen zijn deze uitspraken wel realiteit geworden. Wie had dat eind februari gedacht?

Een voorwoord schrijven voor het clubblad van een wandelvereniging in een tijd dat er geen enkele wandelactiviteit mag doorgaan. Dat heb ik weer. U vindt in dit nummer van OLATNieuws geen enkel actueel verslag van een georganiseerde wandeltocht. Alles is gecancelled. Het bestuur nam die maatregel meteen toen de kWbn met het advies kwam. Gelukkig maar, want het coronavirus maakt bij het schrijven van dit voorwoord nog steeds slachtoffers, ook onder onze leden.

Behalve de wandelingen zijn ook alle andere activiteiten van OLAT, bijv. vergaderingen en bijeenkomsten, afgezegd. Fysiek dan toch. Want wandelingen of geen wandelingen, er moeten wel beslissingen worden genomen en sommige agendapunten kunnen niet worden uitgesteld tot 'het' weer mag. Het bestuur vergadert in deze tijd heel modern: we doen aan 'video-vergaderen' op afstand.

Een mooie oplossing voor nu, maar ik kijk uit naar de tijd dat we onze maandelijkse vergadering weer gewoon face to face in Sint-Oedenrode kunnen houden.

Dat er wel gewandeld wordt, leest u verderop in OLATNieuws. Immers, je mag wel wandelen, alleen niet in groepsverband en met een afstand van tenminste 1,5 meter van elkaar. Een aardige suggestie voor als de teugels wat gevierd worden: OLAT heeft dicht bij huis twee mooie paden uitgezet: rond Eindhoven het Hertog Hendrikpad en rond Weert het Graaf van Hornepad.

Mijn takenpakket is drastisch verkleind nu er ook geen Kennedymarsen of langeafstandswandelingen gelopen mogen worden. Normaal loopt mijn mailbox op maandag vol met meldingen voor het clubkampioenschap. Wie weet moeten we besluiten om dit jaar de competitie niet door te laten gaan. Dat scheelt een half uur op de Algemene Ledenvergadering van 2021!! Ieder nadeel heeft z'n voordeel.

Mijn motto voor nu is niet "Alles voor de punten", maar "Alles voor de gezondheid".

-Frank Marchand-
(bestuurslid)

De redactie verwelkomt alle bijdragen in woord en beeld van OLAT-leden en over OLAT-evenementen. Indien nodig kunnen stukken worden ingekort. Voor de inhoud van de advertenties in dit clubblad kan door het bestuur van OLAT en de redactie van het OLATNieuws geen enkele verantwoordelijkheid worden aanvaard. Bezoek ook onze website: www.olat.nl

OLAT COMMISSIES

Langeafstand- Prestatie- en Snelwandelen

Frank Marchand (*bestuur/voorzitter*),
Rob van Stuivenberg, Esther van der
Velden
lps@olat.nl

Dagwandelocten

Ad Ketelaars (*bestuur/voorzitter*),
Johan van de Sande,
Mia Dielesen, Toon Kanters
dagtochten@olat.nl

Clubreizen

Ad Ketelaars (*bestuur*), Pierre Emans
Isis la Croix (*informatie*)
06-38255805 (18.00-20.00 uur)
clubreizen@olat.nl

OLAT Wandeldagen

Joop Wesseling (*bestuur/voorzitter*),
Ad Ketelaars, Anneriet Janssen,
Mia Dielesen (*secretariaat*)
040-2552742
olat-wandeldagen@olat.nl

Wandelen op Dinsdag

Mieke van Boxel (*coördinator*)
0411-622188

Avond4daagse & Rooise Wandelingen

Joop Wesseling (*bestuur*)
Ton Teerling 0492-342864
Betsie van Mil 0413-475454

Wandelgroep Oirschot

Marian van Son 06-12160535
oirschot@olat.nl

Wandelpaden

Frank Marchand (*bestuur/alg. coörd.*)
Jan van Berkel (*Airbornepad*)
Theo Beelen (*Graaf van Hornepad*)
Frank Marchand (*Hertog Hendrikpad*)

Onderscheidingen

p/a Myriam van den Berg
Kloosterstraat 26, 5391 AB Nuland
mvdberg@home.nl
Voordrachten vóór 1 nov. indienen

Technische ondersteuning

Otto Ahlers

OVERIG

Boetiek/wandelgidsen

Daniëlle van Stuivenberg
0499-461415 boetiek@olat.nl

Overnachting Vierdaagse Nijmegen

Ad Ketelaars, Joop Wesseling
Isis la Croix (*informatie*)
06-38255805 (18.00-20.00 uur)
overnachting4daagse@olat.nl

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Vertrouwenscontactpersoon

Corry Nooyens
06-51747572
vertrouwenscontactpersoon@olat.nl

BESTUUR

Voorzitter
Joop Wesseling
Dorpsveld 33
5258 MA Berlicum
06-53909953
voorzitter@olat.nl

Penningmeester
Ad Ketelaars
Koninginnelaan
108
5491 JX Sint-
Oedenrode
0413-475824
penningmeester@olat.nl

Bankrekening: 1382.11.736
t.n.v. OLAT Sint-Oedenrode
IBAN: NL34 RABO 0138 2117 36
BIC: RABONL2U

Secretaris
Petra Rommers
Lange Tiende 3
4891 WZ Rijsber-
gen
076-5964027
secretaris@olat.nl
p.rommers@olat.nl

Bestuurslid
Ankie van Boxel
Luzerne 16
5076 HM Haaren
0411-623303
06-27237862
a.van.boxel@olat.nl

Bestuurslid
Frank Marchand
Deursenstraat 7
5043 JP Tilburg
013-5702662
f.marchand@olat.nl

Bestuurslid
vacature

Bestuurslid
Rob van
Stuivenberg
Venuslaan 39
5694 TD Breugel
0499-461415
06-13017236
r.stuivenberg@olat.nl

Bestuurslid
vacature

DRAGERS VAN DE CORNELIS VAN MONTFORTTROFEE

Jan van de Ven; Theo Tromp; Piet Knoester; Marinus van Roosma-
len; Hein Lenders †; Ad Verbakel †; Ad van Asten; Otto Ahlers

ERELEDEN

Theo Tromp; Piet Knoester; Jan van de Ven; Jos Koolen †; Hein
Lenders †; Marinus van Roosmalen; Ad van Asten; Ad Verbakel †;
Toon van Wordragen; Joop Wesseling; Mariet Ahlers; Mia Dielesen

LEDEN VAN VERDIENSTE

Jan Cortenbach; Tonnie en Bert † de Boer; Henk Plasman; Anton
Stoop; Ad van Asten; Ben van der Velden; Ad Verbakel; Mariet
Ahlers; Mia Dielesen; Toon van Wordragen; Kees van Vessem;
Sjaan Verbakel; Joop Wesseling; Frans Peters; Lineke den Boer;
Antoinet Gooren †; Ad Ketelaars; Otto Ahlers; Jo Willems; Frank
Marchand

Beste leden,

De tweede videovergadering van het OLAT-bestuur, wie had dat kunnen denken toen de club ruim 50 jaar geleden opgericht werd. Toen was de wereld nog eenvoudig zonder corona en al de beperkingen die dat met zich mee brengt.

Nu zijn we grotendeels afgesloten van onze favoriete bezigheid, kunnen we niet gaan wandelen zoals we dat gewend zijn en moeten we alleen of met onze partner of huisgenoten gaan wandelen. Wat missen wij de gezelligheid van de grote hoeveelheid wandelaars op het startbureau, bij de verzorging van OLAT en de vrijwilligers die daar werken. Zij zitten allemaal thuis en wachten op de hoopvolle berichten die wel erg lang op zich laten wachten.

Ook de nazit in de startlocatie is weggefallen en ook daar ontbreekt ons nu de gezelligheid, maar het komt terug.

We zullen het echter nog lang vol moeten houden. Het bestuur weet inmiddels dat ook de OLAT Wandel-dagen dit jaar niet georganiseerd kunnen worden en we hebben grote zorgen over de start van de Winter-serie.

Intussen werken we aan een methode om u toch wandelingen in uw onmiddellijke omgeving aan te kunnen bieden. Die zullen er heel anders uitzien: geen startbureau, geen OLAT-rust onderweg, geen ondersteuning als u onverhoopt de weg kwijtraakt, maar wel een gps-route die u kunt gebruiken. We willen echter als OLAT ook niet de aanjager zijn van een nieuwe uitbraak van het virus en om die reden wachten we nog even de nadere berichten af voordat we met onze plannen komen.

Voor op dit moment: houd vol en wandel alleen in de gebieden die niet druk bezocht worden en zit deze slechte periode uit.

Wij als bestuur wensen u het allerbeste en zullen u zo spoedig mogelijk informeren over de mogelijkheden die wij hebben.

Houd vol en blijf gezond.

Bestuur OLAT

*Joop/Ad/Frank/Petra/Ankie/Rob
en onze notulist Mariet*

OLAT EN HET CORONAVIRUS

De familie Van den Oever is zwaar getroffen door het coronavirus. Zie In Memoriam elders in dit blad. Als er naasten dan wel kennissen van u zijn overleden, wensen wij u veel sterkte toe bij het verwerken van dit verlies. Verder is het ons bekend dat ook diverse leden en relaties het virus hebben opgelopen. Deze wensen wij hierbij veel beterschap. Wij hopen u allen weer snel, gezond en wel, aan de wandel te zien.

OLAT-ACTIVITEITEN

Alle activiteiten van Rooise Wandelingen, Wandelen op Dinsdag en Wandelgroep Oirschot zijn voorlopig stilgezet. Zodra deze weer opstarten, krijgen de vaste deelnemers per e-mail daarover bericht en komt dit op onze website te staan.

Verder kunnen de OLAT Avondwandel4daagse in Sint-Oedenrode en de OLAT Wandeldagen geen doorgang vinden.

Eveneens vervalt de clubreis van 6 juni. OLAT heeft het inschrijfgeld terugbetaald.

Ook alle gasten van Ganzenheuvel hebben hun aanbetaling van OLAT terugontvangen nu de 4Daagse van Nijmegen niet doorgaat.

Commissie en bestuur beraden zich nog over de consequenties voor de clubcompetitie.

De ontwikkelingen rond het coronavirus volgen elkaar snel op. Wij trachten onze website daarom zo actueel

mogelijk te houden. Wij besluiten binnenkort over het al dan niet uitbrengen van een juni-nummer van OLATNieuws.

FINANCIËN OLAT

De penningmeester zei op de laatste Algemene Ledenvergadering dat OLAT momenteel genoeg vet op de botten heeft om een financiële tegenvaller op te kunnen vangen, niet wetende dat er een pandemie zat aan te komen. OLAT heeft weinig vaste lasten en de verwachting is dat de financiële consequenties te overzien zijn. We zullen in 2020 weliswaar geen winst maken, maar veel van de al gemaakte kosten voor activiteiten die zijn afgelast kunnen we doorschuiven naar het komend jaar.

OLAT-MAGAZIJN

De huur van ons magazijn is opgezegd met ingang van 2021. We zijn op zoek naar een nieuwe locatie. Zie oproep elders in dit blad.

DRUKKERIJ RAAIJMAKERS IN ZIJTAART

De eigenaar, Bert Raaijmakers, is overleden aan het coronavirus. De activiteiten van de drukkerij zijn beëindigd. OLAT liet hier o.a. de routebeschrijvingen, stickers, startkaarten, verjaardagskaarten e.d. drukken. Hiermee komt een abrupt einde aan een prettige samenwerking.

IN MEMORIAM WILLY EN FRANS VAN DEN OEVER

Het corona-virus heeft hard toegeslagen bij familie Van den Oever.

Op 25 maart overleed Willy van den Oever. Willy was al een tijd aan het dokteren, volgde o.a. chemokuren en haar weerstand was daardoor waarschijnlijk minder.

Willy kennen wij vooral van de OLAT Clubreizen naar de Ardennen en Eifel. Ze behoorde tot een Roois groepje wandelaars dat altijd van de partij is en ze had gedurende vele jaren haar vaste plaats rechtsvoor in de bus. Voor je haar zag, hoorde je Willy al aankomen door haar markante stemgeluid. Ook was ze vaak aan de wandel bij een Winterserietocht, bij de OLAT Wandeldagen en wekelijks tijdens de Rooise Wandelingen. Willy was een gewaardeerd vrijwilliger bij de Rooise Avond4daagse, waar ze met haar schoonzus dagelijks een gedeelte van de routepijlen ging afhalen.

Nog voor Willy's uitvaart belandde Frans op de IC in het ziekenhuis. Na een korte opleving bezweek ook hij uiteindelijk op 13 april aan het virus.

Frans heeft ruim 25 jaar de bus van de Fa. van Hoof gereden tijdens de OLAT Clubreizen naar de Ardennen en Eifel. Hij was een bekend en vertrouwd gezicht. Hij kende alle passagiers van naam, stak altijd wel een handje toe bij de soeppost en haalde menig verdwaalde wandelaar op. Hij had ook altijd zijn woordje klaar! Maar Frans heeft meer gedaan voor OLAT. Al in de beginperiode van OLAT had Cornelis van Montfort Frans gestrikt voor in de verzorging.

Hij heeft in de loop der jaren tal van hand- en spandiensten verleend bij OLAT-activiteiten. Zo zorgde hij

ervoor dat tijdens het Internationaal Wandelevenement, dat indertijd in Olland werd georganiseerd, de drie verzorgingsposten op tijd bevoorrad werden. Ook draaide Frans mee in de verzorging tijdens de Kempische Wandeldagen in Geldrop en later bij de OLAT Wandeldagen in Nijnsel. Hij was verder al jaren actief in de verzorging bij de Avond4daagse van Sint-Oedenrode. Toen hij enkele jaren terug stopte als buschauffeur, ging hij samen met Pierre de soeppost bemannen tijdens de Clubreizen en bestuurde zo nodig het kleine busje. Zo ook nog tijdens de laatste clubreis van 7 maart vanuit Vaals. Vorig jaar bood Frans zich spontaan aan voor de inpakploeg van het OLATNieuws. Als wandelaar kon je hem aantreffen op een Winterserietocht of bij de Rooise Wandelingen. Voor zijn vele werk als vrijwilliger kreeg Frans van OLAT in 2017 de Speld van Verdienste.

OLAT wenst de kinderen en kleinkinderen veel sterkte om dit dubbele verlies een plaats te geven in hun verdere leven.

namens het bestuur van wsv OLAT,

-Ad Ketelaars-

Willy en Frans van den Oever overleden

Op woensdagmorgen 25 maart bereikte ons het droevige bericht dat ons wandelmaatje

Willy van den Oever is overleden.

Willy was een zeer actief lid van OLAT, wandelen was haar grote passie. Willy was actief bij de Rooise Wandelingen

op dinsdag, Winterseries, Ardennentochten, de OLAT Wandeldagen en zette zich in als vrijwilligster bij de Avond4daagse.

Ik heb Willy ongeveer 15 jaar geleden leren kennen bij de Rooise Wandelingen op dinsdag. We liepen vaak samen, buurtten wat en dronken na afloop koffie. Zo kwamen we op het idee om het Airbornepad te gaan wandelen. In 2011 zijn Willy, Marian van de Heijden en ik begonnen met onze wandelingen. Na het Airbornepad volgde het Vennekespad en daarna vele rondwandelingen.

Sinds 2011 hebben we 's woensdags om de week met zijn drieën rond de 20/25 km gewandeld. We zijn op vele mooie plekjes geweest door heel Nederland.

Ongelofelijk!
Onbegrijpelijk!
Onbeschrijfelijk!

Deze woorden kwamen spontaan in mij op bij het overlijdensbericht van Willy.

Nu ons ter ore kwam dat ook **Frans** overleden is, dacht ik aan dezelfde bovenstaande woorden.

Frans en Willy, allebei goede bekenden van ons en goede en trouwe vrijwilligers van OLAT. Als chauffeur, als verzorgingspostbeheerder, als soepschepper, als wandelaar.

Graag geziene mensen en altijd in voor een praatje.

De commissie van de Avond4daagse mocht heel vaak op jullie rekenen. Op de 10 km-post en als trouwe pijlenafhaalster. Wij zijn jullie daar enorm dankbaar voor en zullen jullie enorm gaan missen.

-commissie Avond4daagse en Rooise Wandelingen-

Tijdens onze rustpauzes, waarbij we altijd een lekker stukje appeltaart namen, zeiden we vaak tegen elkaar: "Wat hebben wij het toch goed".

Willy was tijdens onze wandelingen altijd onze navigator, ze wilde de route niet op gps. Volgens Willy was begrijpend lezen goed voor het brein. En ik kan zeggen, je liep niet veel verkeerd ook al kostte het af en toe wat extra geconcentreerd leeswerk.

Afgelopen november gaf Willy aan dat ze last had van haar arm. Ze dacht dat ze deze overbelast had met het schilderen en behangen bij haar dochter. Na onderzoek bleek dat ze ernstig ziek was, maar de artsen gaven aan dat ze het proces stil konden zetten. Positief zoals Willy altijd was ging ze beginnen met de behandelingen, ze ging er helemaal voor.

Willy wilde blijven wandelen, de wandelingen werden korter en over de harde weg maar ze gaf niet op.

Op 3 maart heb ik voor het laatst een stukje met haar gewandeld en daarna samen koffie gedronken. Eén ding is me bij gebleven van die middag. Ze vertelde mij "als ik deze ziekte niet ga overleven, dan heb ik toch 74 mooie jaren gehad en dat kan niet iedereen zeggen".

Wie had kunnen denken dat het einde zo snel zou naderen door het vreselijke virus. Deze strijd kon jij niet winnen.

Willy, wat zullen we je missen en nog vaak aan je denken. Zo'n oprechte, eerlijke en zorgzame vrouw. Niet te geloven dat jou dit moest overkomen.

Wij wensen de familie héél veel sterkte toe met het verwerken van dit verdriet.

-Betty van Genugten-

**De winter zit er op en ik ben weer thuis.
Stormen en windvlagen zijn hier voorbijgetrokken en hebben het land schoongeveegd en oude bomen geveld.
Het was voor mij echt tijd om de benen te strekken.
Vier maanden geen traplopen gaven mijn knieën een ongevoelend gevoel.**

Zonder dat ik het me dat toen realiseerde, ben ik met een van de laatste reisgelegenheden naar huis gekomen. Ik merkte dat de coronalolletjes die ik dagelijks op het schermje van mijn telefoon binnenkreeg, wat meer grond hadden dan dat ik van veraf kon bedenken. Midden-China is een eind weg, Iran ook en van Italië is bekend dat het beter is in kunst en cultuur dan in plannen en organiseren. In Nederland bleek het nu ook menens. Het voelde bij binnenkomst als een aanvankelijk stralende dag waarin plotseling het weer omslaat.

In mijn agenda had ik voor vertrek al opgeschreven dat ik er op dinsdagmorgen weer aan zou moeten geloven. Volgens het Rooise roulatiesysteem was de eer voor Boskant. In de twee weken ervoor had ik er al naar uitgezien. Naast tuinieren is lopen een prima methode om te wennen aan een nieuwe tijdzone. Het 'heilige moeten', de roest weer uit mijn gewrichten, er op tijd uit en een frisse neus zijn prima punten voor een terug van weggeveest.

Het bericht dat vanwege het uitgelopen coronavirus alle wandelingen zijn afgelast, kwam dan ook als een teleurstelling. Wat is dat voor overbezorgde flauwekul. Je kunt toch ook wat verder uit elkaar lopen, je hoeft toch niet bij het begin en einde het café in te gaan? Je kunt toch ook even buiten blijven staan? Er kwamen nog meer afzeggingen en het drong tot mij door dat dit een serieuze zaak bleek te zijn. Voor de dinsdagochtendse Rooise Wandelingen, met actievelingen uit de risicogroep, zeker een verstandig besluit dus.

Gelukkig ontardden de landelijke algemene maatregelen niet in een avondklok of huisarrest, waardoor er wat ruimte was om naar eigen inzicht plannen te wijzigen en aan te passen aan de omstandigheden. Inmiddels kwamen er steeds meer, ook grote evenementen, op de heling. Hoe zou het straks met de Vierdaagse gaan? Ook daarvoor moet je zorgen dat het wel in de benen zit. En wat voor maatregelen gaan er nog komen?

Ik nam me voor om de volgende dag vroeg te gaan lopen; zolang het kan de mogelijkheden die je hebt, benutten. De volgende dag zou het koud weer zijn, maar wel droog. Waar had ik mijn spullen liggen? Dat zag ik dan wel. Ik zou ze immers toch zo bij elkaar moeten kunnen rapen?

De volgende morgen was het koud buiten het bed. Overal koud en het voornemen van de avond ervoor was ik al bijna kwijtgeraakt.

Eén van de adviezen van de club rondom het RIVM voor de bevolking betrof de drie "Erren": Rust en Regelmaat. De derde R kan ik nu even niet opkomen. In een pandemie moet je je rustig gedragen en geen gekke dingen doen. Reinheid schiet me nu als derde te binnen. Veel je handen wassen en zo.

Ik had geen zin om zomaar ergens op de bonnefooi te lopen en wilde daarom op mijn GPS een route maken. Nadat ik na de R van rust uit mijn bed was gestapt, zou ik de GPS maar even opzoeken. Ik wilde gewoon nog wat aanklun-

gelen deze dag. Later op de ochtend, na de eerste koffie, pakte ik mijn GPS en vond ik een route door de Geelders, gelopen in het najaar. Ik sloot mijn computer erop aan, bekeek de route en verbouwde die tot een route vanuit mijn huis, door het bos. Die route kwam goed van pas, want de Geelders zit vol sloten en dat padenplan is voor mij niet altijd even logisch. Voor de volgende dag had ik alles klaargelegd: schoenen, rugzakje met een thermosbekertje voor warme koffie, een appel en een mandarijntje.

Om tien uur op pad, net als bij de Rooise Wandelingen. Eerst een stuk langs de Dommel. Dat verveelt nooit. Vanaf de brug zag ik hoe het water in een bocht noordwaarts stroomt. Maar er was ook een zo'n sterke tegenstroom zoals ik die nog niet eerder gezien had. Een merkwaardige opsteker.

Een lang stuk spoor riep andere fantasieën op. Zonde dat zo'n spoorlijn niet die twee steden, nou ja, stadjes dan, maar bij elkaar toch met zo'n 70.000 inwoners, verbindt met Utrecht Centraal en Hollands Spoor. Ik ben er zeker van dat er voldoende reisaanbod zou zijn. In Kasteren staat zelfs nog een stationnetje met, zo te zien, een wachtkamer eerste en tweede klasse, zo fantaseerde ik. Kasteren-CS. Daar kan heel Nederland uitstappen voor een mooie dinsdagmorgenwandeling. Het is een spoorlijn met nog wel wat historie. Zo reisde de Duitse keizer over dit spoor naar Vlissingen, op weg voor een staatsbezoek aan zijn oma in Engeland. Mijn ideeën botsen met andere belangen. Als hier weer een trein rijdt, zal mijn wandelpad verdwijnen.

De overweg bij het café van Kasteren, nog helemaal intact, stak ik over en ik schoot het bos in. Na 100 meter liep ik al in de blubber. In tegenstelling tot de voorgaande twee jaren was de winter vooral flink nat geweest. Boeren en boswachters moeten hun geluk niet op gekund hebben, want in de vorige seizoenen stond in het OLAT-rijk

menig ven droog en was de Dommel een diepe geul. Door de nattigheid van de winter waren de paden glad en evolueerden door het frequent gebruik hier en daar tot dubbele breedte. De berm aan beide kanten was al helemaal uitgelopen. Hinderde niks. Ik had een paar oude schoenen en dito jas aangetrokken. Veel kon er dus niet gebeuren. Een bleek, verlegen zonnetje wilde af en toe door de bomen schijnen. Op de grond waren het vooral de eikenbladeren die zich niet lieten verteren. Als ze droog zijn, ritselt het onder je voeten.

Er was ogenschijnlijk niemand in het bos. Met de afgeroepen coronabeperking verwonderde mij dat, want winkels en scholen zijn dicht en ik kon me niet voorstellen dat iedereen achter zijn computer zat te thuiswerken. Een heel verlaten plek waar vogels nijver aan het nesten bouwen waren of aan het lokroepen. Het was immers paringstijd.

Verderop het getoktoktok van twee spechten die hoorbaar een holle boom aan het bewerken waren. Vanuit alle takken van de bomen klonk een groot orkest van getsjilp. Niet zoals bij de krekels monotoon, want iedere vogel heeft zijn eigen liedje.

Op mijn GPS zag ik dat de Geelders zo'n 4 meter boven de zeespiegel ligt. Dat verbaasde me, want in het bos is er een labyrint aan sloten gegraven. Sloten zal wel niet het juiste woord zijn want het water stroomt. Het zullen wel lopen zijn

of een lei of graaf. In de achterhoe-
de zal de Dommel ongetwijfeld een
prominente rol spelen. Maar hoe dat
precies zit, werd me al lopend niet
duidelijk. Evenmin vond ik funderin-
gen of brokstukken of een herken-
baar wegenpatroon dat duidde op
een klooster van heremieten dat
hier, naar ik heb horen zeggen, ooit
moet hebben gestaan. Misschien
stond er vroeger een armetierig le-
prozenkamp. Melaatsen, getroffen
door de straffe Gods, moesten het
geïsoleerd zelf maar uitzoeken.

Prikkeldraad

En zo was ik
weer terug in
het heden Ook
nu is er een
besmettelijke
ziekte. Geluk-
kig hoeven zie-
ken niet meer
in een arme-
tierig onderko-
men te huizen,
maar in het
ziekenhuis in
haastig inge-
richte nood-
voorzieningen.
Nog steeds
moet de mens
wijken voor vi-
russen en bac-
teriën. Maar
gelukkig heb-
ben we nu
meer kennis
dan de bewo-
ners in de Mid-
deleeuwen.

Een heel grote diepe plas midden in
een groot en ook breed pad vroeg
om inventiviteit: er pardoes door
heenlopen betekende natte voeten,
eromheen lopen was niet mogelijk.
Allemaal sloot. Nergens een steun-
puntje voor een voetstap. Ik keek
om me heen. Over de sloten die het
pad begrensd, lagen stroken land
bedekt met droge eikenbladeren.
Zou ik over de sloot springen? On-
danks de geringe breedte besloot ik
dat niet te doen. Ik liep terug en
vond een droog stukje waardoor ik
op het volgende landje kon komen.
Ik liep de grote plas zo met droge
voeten voorbij, maar moest na 100

meter alsnog slootje springen.
Ik was ook het pad of de weg kwijt-
geraakt en moest me even oriënter-
en op de richting van mijn GPS. De
kaart en het feitelijke padenstelsel
klopten niet. Dat verwonderde me,
want ik had de laatste kaartbijwer-
king gedownload.
Ofschoon er niet zoveel kon gebeu-
ren, was ik wel beducht voor meer
modderpoelen en andere waters. Ik
wilde vooruit naar de koffie en wilde
niet meer terug moeten lopen en
via de andere kant van het bos de
verlossing vinden. Gelukkig waren
er voorgangers die, kennelijk in de-
zelfde omstandigheden waarin ik nu
verkeerde, boomstammen over de
watertjes hadden gelegd.

Eenmaal aan de rand van het bos
ging ik op de geur van de koffie af,
want de GPS liet me in de steek.
Die gaf wel de richting aan, maar
niet een pad. Ik liet me leiden door
de richting van de GPS en kwam re-
gelmatig in takkenbossen terecht,
omringd door sloten of prikkel-
draad. Ik wilde eruit.
De tocht zat er bijna op. Ik pakte
een tak en zette die tussen de
grond en de onderste draad en
kroop er onderdoor. Alles kwam zo
wel onder de modder.

Op het journaal werd voortdurend
melding gemaakt, ondanks de uit-
gaansrestricties, van de drukte op
het strand. Met dank aan het mooie
weer. Ook het bos bij Boxtel is pro-
minent in het nieuws. Dat was niet
de bedoeling van de regering. An-
derhalve meter en niet te ver van
huis. In de Geelders was het niet
druk: niet iedereen heeft laarzen.
Alweer nieuwe berichten over be-
smettingsgevallen. Over een on-
zichtbaar heersend gevaar. Oorlogs-
retoriek wordt niet geschuwd. Het
lijkt wel een schaduwgevecht. Een
uitslaande brand, die kun je zien. Of
hoog water.
Toen moest ik weer even aan de
Geelders van een uur geleden den-
ken. Het was daar niet druk, maar
wel hoog water.

-Jan Nelissen-

Op de eerste plaats wensen we onze leden en/of familieleden die momenteel ziek zijn een voorspoedig en algeheel herstel.

Tijdens deze bizarre tijd maakte ik een telefonische 'wandeling' langs verschillende OLAT-leden om te vragen: "Wordt er nog gewandeld?"

Rob van Stuivenberg

Voor mij is de deur dichtgevallen: ik wandel niet meer, maar ik begraaf me in mijn werk en hobby. Het corona vliegt op je af, mensen zijn van slag, raken doorgedraaid. Ik vind ze zelfs opgefokt en afstandelijk. Toen we vanmiddag aan het fietsen waren voelde het bijna al vijandig, mensen wendden hun blik af.

Gelukkig valt het op mijn werk mee en kunnen we op een goede manier samenwerken.

Dan thuis: altijd klusjes genoeg, nog een heleboel werk wat niet af is. Maar, wandelen niet meer, uitpijlen niet meer!

Het voelt toch als een enorme druk, al die zieken, hoe gaat dat verder. Mijn moeder is 87 jaar, voor haar vind ik het heel zorgelijk, maar we gaan door.

Anneriet Janssen

Ik wandel op zaterdag met een vriendin ca. 20 km, we houden wel afstand. Ik heb gelukkig werk in de thuiszorg. Het werk lukt wel en het is fijn om een geruststellend praatje met de mensen te maken. Zij zitten ook de hele dag opgefokt

het coronanieuws te kijken, ze hebben geen echte uitlaatklep. Ik probeer ze op hun gemak te stellen.

Dymph Hamelink

Ik probeer iedere dag 1 tot 1,5 uur te wandelen, meestal alleen, soms met mijn dochter. Verder ben ik in de tuin bezig, ga een boodschapje doen bij Albert Heijn, die speciaal voor de ouderen een rustig openuitruimte heeft tussen 07.00 en 08.00 uur. Ik fiets niet, ik vind wandelen veel prettiger. Verder kijk ik uit naar de OLAT Wandeldagen in augustus.

Johanna van de Sande

(Lies: Ik schrik van het antwoord op mijn vraag hoe het gaat.) Op het ogenblik wat minder, want Johan heeft een ongeluk(je) gehad met zijn schouder. Hij is net (4 april) gestruikeld over een draad toen hij naar de paarden liep. Eén been bleef hangen en daar lag Johan! Schouder uit de kom, in het ziekenhuis bleek toch dat er wat gebroken was. Tijdens de operatie hebben ze het goed kunnen zetten, maar hij moet nu direct fysiotherapie hebben (achter glazen wand) omdat de zenuwen van zijn vingers bekneld zijn.

Verder hebben wij al twee keer, als voorbereiding voor de tocht voor Gemert, routes van de 30 en 40 km gelopen en deze zijn wel zó mooi! Als er betere tijden komen zeer de moeite waard.

Alleen Johan is nu even "slow-down".

Hannie Klumpkens

Nee ik wandel helemaal niet! Wij fietsen en daarbij werk ik ook nog. Soms zijn we te fanatiek bij het fietsen en verdwalen we, maar dat is alleen maar avontuurlijk, we ko-

me altijd weer thuis.

Ik word een beetje moe van die mensen die het allemaal zo negatief bekijken, niet zo mopperen, blijf toch positief!

Martin Habraken

Ik wandel vaak bij WoD, dus ik zou ook die dag (10 maart) naar Bakel gaan. Door privéomstandigheden koos ik dit keer voor de wandeling in Rooi, dus 10 km. Omdat het die dag net flink regende, bedacht ik mij en bleef toch maar thuis, want een bakkie koffie drinken en de buurvrouw op bezoek is ook best gezellig.

Bakel! Wat hebben we daar later trieste berichten van gehoord, veel coronaslachtoffers!

Achteraf zie ik dit alsof "een engel-tje op mijn schouder" heeft gezeten dat ik die dag niet in Bakel heb gewandeld.

Toch wandel ik wel hoor, een 10 km, een korte tijd in de Vresselse Bossen, niet in het weekend, maar door de week, dan is er bijna niemand en kan ik er toch van genieten. Ik blijf verder wel thuis want ik wil geen risico lopen kwetsbaren eventueel te besmetten.

Verder houd ik o.a. contact met Ton Vissers over de OWD. En dan probeer ik nog de tuin in het gareel te houden: jammer voor het onkruid, maar als een sprietje het waagt z'n kop op te steken, "dan pak ik 'em".

Ton Vissers

Ik heb er een tijd uitgeleggen vanwege een heupblessure, maar ben weer helemaal terug. Ja, ik wandel weer hoor, zo'n 7 tot 10 km. Mijn wandelschoenen hebben net twee maanden vakantie gehad nadat ze gerepareerd waren (en ik zelf toevallig ook).

Samen met Martin ben ik bezig met de voorbereidingen voor de OLAT Wandeldagen. Ik wandel en fiets om te kijken of we een nieuwe route kunnen maken in de buurt van Zijtaart. Dat is best een flinke klus, want je moet het ook beschrijven en op de pc zetten, daarover hebben we samen regelmatig contact. Verder is het de tijd om oude foto's te bewerken en eindelijk eens die fotoboeken te maken.

Marian van Son

Ik wandel zeker nog, met mijn vriendin. Onze partners zijn alle twee niet zo fanatiek. Dus wij wandelen 2x per week een 20 of 30 km. De ene keer bij haar in de buurt in Gemonde en de andere keer bij mij in Liempde. Zo hoeven we ook niet bij elkaar in de auto te zitten, tijdens het wandelen bewaren we afstand.

We wandelen nu niet met onze groep (Oirschot), maar binnen de groep sturen we elkaar wel foto's waar we wandelen. Zo zijn we toch bij elkaar. We denken ons 5-jarig jubileum naar volgend jaar te verschuiven, dan zit er letterlijk en figuurlijk "nog iets in 't vat".

En wat doe ik dan nog meer? De meest vreemde huishoudelijke klussen, ik heb b.v. de poort gepeetst, het hele hekwerk en de brievenbus schoongemaakt.

Myriam van den Berg

Corona: ineens is daar de eerste patiënt in Nederland. Onze regio bleek de hot spot. Toch leek het nog ver weg. Maar toen: wandel-

maatjes en bekenden werden ziek, oud-collega en plaatsgenoten kwamen op de IC ... Ineens was het heel dichtbij. Evenementen werden afgelast, wandelen in groepen was niet meer mogelijk. De agenda werd leeg. In aanvang tot 6 april, maar al snel werd de nieuwe datum 1 juni. Oei

Ook het bestuur van OLAT was duidelijk: de maatregelen van de overheid worden gevolgd. Geen wandeltochten, geen Wandelen op Dinsdag. We snappen het helemaal, maar wat jammer. Niet meer appen en afspreken wie mee gaat, hoe laat we vertrekken enz. Nee, we appen nu om te vragen of we allemaal nog gezond zijn en spreken de wens uit om dat vooral te blijven.

Ik nam me voor om de wandelingen met de hulphond, mijn vrijwilligerswerk, uit te breiden. Maar ook door dit plan werd een streep gezet. De verpleeghuizen gingen op slot. De hulphond moest uit logeren. O, wat zal zijn baasje hem missen.

Tja ... en ineens zit je daar dan met die lege agenda en met die vrije wandeldag. Da's lastig ... Of toch niet: want zo maar heb je volop tijd. In mijn hoofd vormt zich een lijstje met to-do-dingen zoals tuin, kasten opruimen, belastingaangifte, fotoalbum maken. Maar daar-

naast vooral veel contacten onderhouden via app, mail of telefoon. Maar wat blijkt: dat lijstje met to-do-dingen wordt niets korter ... je wordt een beetje gemakkelijk. Och, immers tijd genoeg. Maar contacten onderhouden, dat doen we. We appen wat af, stoppen briefjes bij een buurvrouw op leeftijd in de bus, sturen elkaar opbeurende berichtjes, grappige teksten ("en?? iedereen al plannen voor het zonnige weekend? Wij wel ... wij gaan naar Tuinesië"), ontdekken videobellen met vader in het verpleeghuis. De eerste keer was even wennen. Gewoontegetrouw de telefoon aan het oor, niet doorhebbende dat er direct beeldcontact is. De verzorgende riep in mijn oor: "ik zie je niet". O, o

Maar de lente wist het niet ... Heb je die mooie tekst ook gelezen in het vorige OLATNieuws? En dat is zo. We beleven de mooiste tijd van het jaar. Als we dan niet in de groep mogen wandelen, dan gaan we in ons uppie. Het liefst vroeg in de ochtend. En dan merk je dat alleen lopen ook voordelen heeft. Je bent je veel meer bewust van de omgeving, je hoort de vogels, je ziet het ontluikende groen, de uitbottende knoppen, de bloesem. Het is genieten. En je hebt tijd om na te denken. Het is geen gemakkelijke tijd. De oud-collega op de IC komt te overlijden De ontluikende natuur staat dan wel in schril contrast, maar het helpt. Het mooie lentegroen, een nieuw begin. En gelukkig worden mensen ook weer beter.

Het is zo belangrijk om je aan de regels te houden. Want daarmee maken we het met elkaar mogelijk om straks weer gezellig met elkaar te gaan wandelen. En die tuin ... die ligt er straks picobello bij. Blijf gezond en pas op jezelf.

Geïnterviewd op 6 april 2020

-Lies Wesseling-

Wat hebben jullie opgeruimd?

Wat een tijd: coronatijd = veel tijd.

Maar zeker niet voor iedereen als ik - met heel veel dank en respect - aan de mensen in de zorg denk.

Niettemin geeft het voor ons in de 'risicogroep' wel veel extra tijd omdat we verzocht worden zoveel mogelijk thuis te blijven.

En wat doe je dan?

Op een dag, toen ik m'n kleine rondje had gewandeld en weer thuiskwam, had ik het plan opgevat om nu eindelijk eens onze gezamenlijke 'werkkamer' op te ruimen.

Het eerste wat ik deed was manlief de deur uit sturen, want hij zou alleen maar een 'stoorzender' bij deze klus zijn. Democratisch afgesproken is het onze gezamenlijke werkkamer, maar in praktijk heeft Joop daar zijn bureau, paperassen, ordners en nog véél meer.

Ik heb ook twee kastjes, want waar laat je in huis in hemelsnaam je hele papierwinkel van vóór het digitale tijdperk?

Het viel nog niet mee om manlief de deur uit te krijgen, er was immers nergens een vergadering. Goed, dat lukte uiteindelijk.

Ik ben angstvallig afgebleven van zijn bureau, maar heb wel een kast met ordners anders en overzichtelijker gezet. Oude OLATNieuws-jaargangen naar de onderste plank verhuisd, want de kast dreigde te bezwijken. Dus die verandering viel nog wel mee.

Toen naar mijn eigen twee kastjes. Nostalgie van de bovenste plank. Hier staat mijn hele leven en dan kost het veel tijd om daar doorheen te gaan.

De vele jaren Franse les, daarna kwam Spaans. Twee ordners met zelfgeschreven wijncursussen. Ook staan er zes dikke boeken met ingebonden de wekelijkse uitgave van een kookencyclopedie Menu, tijdschrift uit de jaren '70. In die tijd waren er nog niet zoveel kookboeken als nu.

Ook veel bladen met oorden waar ik ooit nog eens naar toe wil(de) gaan: lekker bewaren.

Nog maar niet te spreken over de ordners met wandelverhalen, Santiago de Compostela en vooral ook de Vierdaagse. Ik heb bijna jaarlijks een verslag gemaakt. Toch wel leuk om dat nu eens terug te lezen (en altijd maar die twijfel of ik het wel zou halen).

De 80 van de Langstraat, ook zo'n hoogtepunt, of de Elfstedentocht in Friesland. Verder is er dan nog een kastje met wandelattributen.

Dat speciale rode hartje op batterij dat ik altijd droeg bij de 80 van de Langstraat. Doe je dat weg, nee toch? Een kladpapier-tje met de tussenafstanden voor de 80, hoe ik die 80 km

doorkwam. Een kladje, meer niet, maar oh zo belangrijk voor mij. Dan een sticker met "kanjer" en "je kunt het".

Ik hoop nog iets van OLAT te vinden. Tijdens de Kempische Wandel Dagen in Geldrop verzorgde ik een soort 'dagbulletin': ik belde met Johan Verschuere voor het weer, noteerde het aantal gestarte en uitgevallen deelnemers, had een afspraak met Ria van de EHBO en hield de nieuwtjes bij. Dat typte ik

uit, Jos van den Berselaar ging dat bij zijn baas (een keukenfabrikant om de hoek) kopiëren en dat deelden we uit. Over nostalgie gesproken. Nee, helaas, dit is niet meer boven water gekomen. Het was simpel, maar ook leuk.

In mijn andere kastje kom ik pleisters tegen, Fixomull, wandelwatten, nee allemaal niet gebruikt. Maar "je weet niet hé?". Ik houd

het altijd bij kamfer-spiritus en mentholpoeder voor lange tochten. Tegenwoordig doen steunzolen het ook heel goed.

Dan kom ik ook nog allerlei petjes en hoedjes tegen, daar zit allemaal

een verhaal aan vast.

Mijn kasten zijn weer opgeruimd, maar minder vol? Ik dacht het niet, veel te leuk om dit van tijd tot tijd nog eens te bekijken.

Kortom het ziet er weer netjes uit, maar veel is er niet weggegooid, veel te mooi.

-Lies Wesseling-

Wandelen in de Sächsische Schweiz

De Sächsische Schweiz is een grillig gevormd gebergte in Duitsland met pieken, kloven, bruisende beken en diepe dalen. De Elbe laveert hier tussendoor. Kortom, een wandelparadijs met o.m. de Malerweg, een langeafstandspad dat genoemd is naar de schilders die zich door deze omgeving hebben laten inspireren.

Ik heb met mijn zoon Gert-Jan hier een vooraf uitgestippelde zesdaagse trektocht gemaakt. Soms stukjes Malerweg, soms spannender.

Dag 3 - 21 oktober 2019 Rathen – Neue Schänke

Vandaag staat de klim naar de Bastei op het programma. Recht vanuit het hotel, de hotelstoep af, straatje over en met het stevig ontbijt nog zwaar op de maag gaan we de ellenlange trappen op.

De Bastei (het bastion) ligt 200 m boven Rathen aan de Elbeoever en is de oudste en meest belangrijke attractie van de Sächsische Schweiz.

Veel dichters en schilders zoals Friedrich hebben zich laten inspireren door het bizarre rotslandschap, vandaar de naam Malerweg.

Na amper 5 minuten wil ik – nee, moet ik – m'n fototoestel pakken om dit bizarre landschap vast te leggen. Tot mijn schrik tast ik mis. Niet aan mijn riem, niet in mijn rugzak. De koffer en de kamer blijven over als alternatief. Als een

haas de trap weer af, want om 09.00 uur wordt de koffer weggebracht. Hè hè, gelukkig in de koffer. Moeizaam klim ik weer naar boven. Tja, wie z'n hoofd niet gebruikt moet z'n benen gebruiken, zei m'n opa al.

Na veel treden en veel foto's komen we boven. Een fantastisch uitzicht over de Elbe en de overkant. Foto. Foto, foto. Een vriendelijke man biedt aan om een foto van ons tweeën te maken. Graag. Daarna stop ik het toestel in de tas. Eenmaal op de kamer zie ik dat er in plaats van het uitzicht alleen maar een stuk grijze rots op de achtergrond staat. Gert-Jan overbelicht in het zonlicht. Ik onderbelicht in de schaduw.

Na het uitzicht komen we bij de ingang van Felsenburg Neurathen, een verdwenen burcht uit de 13e eeuw, waarvan de reconstructiewerkzaamheden tegen betaling te bezichtigen zijn. We bekijken het even van een afstandje, maar omdat we niet zo geïnteresseerd zijn in 'nieuwe res-

tanten' lopen we door naar de Basteibrug, een brug die de Bastei verbindt met de burcht. Op, over en tussen bizarre steenformaties als een sprookjestekening, maar dan in het echt. Geweldig!

Via een mooi bospad beginnen we aan de afdaling. Hoewel we wel langs een Waldgaststätte komen, geven we de voorkeur aan een bankje onderweg om te picknicken. Gert-Jan krijgt last van zijn knie, vooral met afdalen en zoekt een stok op in het bos en snijdt hem op maat. In een matig tempo dalen we verder. Het bospad komt terecht in een brede kloof. De kloof wordt smaller en smaller, het pad steiler en steiler en het pad mooier en mooier, totdat het tussen rotswanden doorloopt die amper 10 m van elkaar liggen.

Het is blijkbaar nog vakantie, want we komen enkele gezinnen tegen. Eenmaal beneden eindigt de kloof in een modderpad. Een man met een grote rugzak en blote voeten komt ons tegemoet. De modder kruipt tussen zijn tenen omhoog.

Het is een erg suggestief beeld, want automatisch knijp ik de mijne bij elkaar.

Even later gaat het pad over in een gruisig zandpad en dalen we verder af naar Stadt Wehlen. Onderweg spot Gert-Jan een zwarte eekhoorn. Bij ons nog nooit gezien. Stadt Wehlen is een aardig stadje met een mooie kerk en een rustiek plein. We eten de laatste restjes van ons lunchpakket op – naast broodjes deze keer ook met mueslirepen, tomaat, appel en een stukje komkommer – op een bankje in de zon aan de oever van de Elbe.

De knie van Gert-Jan wordt er niet beter op ondanks de stok en we besluiten de klim naar de Rauensteinkopf op pakweg 350 m hoogte en de bijbehorende afdaling maar te laten voor wat hij is en onderweg wat vaker te rusten.

De afkortingsroute staat als een rode lijn op de kaart aangegeven. Het gebied is niet ingekleurd omdat het buiten het natuurgebied ligt. Geen topografie, geen markering en geen hoogtelijnen. Wel weten we dat we naar het zuiden moeten lopen en ergens de route met een rode stip weer moeten oppikken. De zon staat hoog aan de hemel, dus wat let ons.

We beginnen met een mooi pad in de goede richting dat tussen de weilanden door loopt. Na een poosje komen we in een bos terecht en begint het pad te slingeren. We horen kettingzagen en af en toe een krakend vallende boom. Het geluid van de zagen komt dichterbij, of beter gezegd: wij komen dichterbij de zagen. Een meter of 50 voor ons zien we een dikke hoge boom wankelen. Ik weet niet wat Gert-Jan denkt, maar ik heb het niet zo op vallende bomen. Gelukkig valt deze in een voor ons goeie richting en versneld loop ik verder. Eenmaal het bos weer uit, komen we op een asfaltweg. We rusten op een bankje en kijken uit over het glooiende landschap. Net de uitlopers van de Ardennen. Gert-Jan fatsoeneert zijn stok tot een echte wandelstok en we probe-

ren uit te vinden waar we ergens zijn. Linksaf lijkt ons de beste richting. We stappen op en lopen de asfaltweg af. Die eindigt in een graspad en opeens zien we een rode stip. Ha, we zitten op de route, al weten we niet precies waar ergens.

Over het pad slingeren de herfstdraden in de zon. Ze zweven overal. Ze komen soms met bosjes los vanaf een struik. Ze waaien in je haar en kriebelen in je gezicht. Vegen helpt niet veel want tien tellen later kriebelt het weer overal.

Na verloop van tijd komen we in een bos, de herfstdraden verdwijnen plotseling, evenals de rode markeringen. Niks aan de hand zolang het pad rechthoekig gaat, maar op een T-splitsing wordt het een probleem. We gaan rechtsaf maar keren weer om. Het pad draait terug. Ik ga linksaf en kom op een uitzichtpunt terecht en zie een asfaltweg in de diepte. Die zouden we ergens moeten kruisen. Gert-Jan is intussen met behulp van GPS de juiste richting aan het zoeken en vindt een steil pad naar beneden, naar het zuiden en de asfaltweg. Het pad wordt na een paar omgevallen bomen een spoor, maar gaat nog steeds de goeie richting uit. Na een poosje zien we een paar wandelaars van links komen vanaf een pad ... jawel, met een rode stip. Waar komt dat nu opeens vandaan? Het pad geeft geen antwoord en we volgen de markering, steken de asfaltweg over en komen in een parkachtig bos bij het plaatsje Thumsdorf, waar we een poosje zitten te lanterfantten op een bankje. Mooie overgang van bos naar park met – alweer – een fraai uitzicht. Achter ons klinkt het tak – tak – tak, een geluid dat we de laatste dagen vaker gehoord hebben. Dat moet de boomklever zijn,

die net als de specht insecten uit de bomen klopt, maar dan in een veel trager tempo. Na Thumsdorf gaat het weer naar boven en na een tunneltje onder een verkeersweg volgt nog een steile klim richting Festung Königstein. Hier eindigt vandaag onze wandeling op het terras van het hotel in Neue Schänke.

Bier, snack en temperatuur (20 graden) zijn geweldig en we genieten nog een uurtje na in de zon op deze verkorte wandeldag van pakweg 15 km.

*-Kees van Vessem-
(wordt vervolgd)*

Naar het meer van Genève

Het jaar ervoor beëindigde Marian haar weg op de GR5 door de Vogezen in St. Hippolyte. Haar einddoel was echter via de Jura naar het meer van Genève te wandelen, een tocht van 155 km.

Vrijdag 6 juli

Ik vertrek via Maastricht met een aantal medewandelaars met de auto van de kok naar St. Hippolyte, waar ik vorig jaar geëindigd ben. Tent opzetten en het dorp in om te eten. Er zijn weer heel wat bekende wandelaars van vorige jaren om gezamenlijk de GR5 af te maken. Na het eten nog wat zitten praten. Bijtijds de slaapzak in. Morgen nog lekker een rustige dag.

Zaterdag 7 juli

Een rustdag die ik doorbreng in en rond het dorp, samen met anderen. Ondertussen komen de overige wandelaars binnendruppelen. Zoals gebruikelijk weer in het dorp gaan eten en met de hele club naar de briefing luisteren. Morgen de eerste wandeldag.

Zondag 8 juli van St Hippolyte naar Goumois, 12 km

Gisteren heeft de organisator voorgesteld om mij af te zetten in Fessevillers, dan mis ik de eerste klim in het begin. Mijn klimconditie is nog niet zo goed na een zware operatie begin dit jaar. Als ik rustig

kan wandelen dan kan ik het best aan. Uiteindelijk zijn we met z'n drieën in dat plaatsje afgezet.

Heerlijk inlopen over het eerste stuk van de route die geleidelijk omhoog gaat door de weilanden. Langs een uitzichtpunt het bos in: het 'Forêt de la Joux'. Midden in het bos staan allemaal hutjes en er is ook een feest geweest. Een toepasselijke naam van het bos dus. Hier besluiten we te gaan genieten van onze lunch.

Na het bos komen we in Urtière, waar mooi versierde boerderijen zouden staan. Nu dat valt tegen, de enkele die versierd is, vind ik niet echt mooi.

Na de boerderijen duikt in het bos een kapelletje op: Chapelle Saint-Roche d'Urtière. Verderop krijgen we een schitterend uitzicht op de bergkam met de rotsen en zicht op Goumois. Nog een stenig bospad vrij steil naar beneden en warempel, we zien de camping. Het hoogste punt is in het bos op 956 m. Ik heb gezellig en lekker gewandeld en geen last gehad van wat dan ook. Eerst aan de thee en dan mijn tent opzetten op een mooi

plekje bij een klein stroompje. Heerlijk eten na deze rustige wandeldag met goed weer.

Maandag 9 juli van Goumois naar La Rasse, 17 km

Bij binnenkomst voor het ontbijt word ik toegezongen omdat ik vandaag een jaar ouder word. Een heel leuke verrassing. Eerst maar lekker ontbijten en daarna de tent opruimen. Het is al vroeg mooi, zonnig weer.

Op weg door het dorp Goumois met zicht op Zwitserland. De GR5 loopt langs de rivier de Doubs, tevens de grens met Zwitserland. Het is uitkijken waar ik mijn voeten neerzet vanwege de vele stenen en boomwortels op het pad. De schittering van de zon op het water en het mos op de stenen in de rivier is fantastisch. Ik kom langs het clubhuis van de wildwatervaarders en even later loop ik een verkeerd pad in. Gelukkig ontdek ik het vrij snel en kan ik het goede pad opzoeken. Ik passeer nog een aantal schuilhutjes en een kapelletje: Le Brief d' Etoz.

Een stuk verder gaat het omhoog, ik verlaat de Doubs en wandel door het bos naar een schuilhut met slaapmogelijkheid. De route loopt een stuk op hoogte en ik passeer een paar ruïnes van boerderijen.

Even later een mooi uitzicht en kom ik bij de 'Écheltes des morts' (trappen des doods). Het zijn twee trappen die vrij steil tegen de rots staan. Ik ga achterstevoren deze trappen af.

Het wordt al laat maar ik loop door naar de stuwdam: La Barrage de Refrain. Bij de stuwdam bel ik de organisator en ik krijg als antwoord: "loop maar door langs het meer: Lac de Biaufond". Maar tijdens de beklimming van een volgende ladder gaat mijn mobiel ("terug naar de stuwdam") en daar word ik opgehaald, de route was verder dan in eerste instantie gedacht.

We slapen in Maison Monsieur, met z'n allen op een slaapzaal en eten in het hotel. Ik ben net op tijd voor het eten, kan zo aanschuiven. Na de briefing douchen en mijn slaapzak uitleggen. Het was een mooie route, veel te beleven en te zien.

Dinsdag 10 juli van La Rasse naar Les Brenets, 21 km

Geen tent in te pakken dus na het ontbijt vroeg op pad. De afspraak is dat ik de route kan vervolgen als ik om 14.00 uur bovenop de kam ben in Villebasse na een klim van 300 m en ik moet de boot van 17.05 uur pakken (de laatste).

Voor mij een uitdaging en kijken hoe de klim gaat.

Het pad loopt het eerste stuk weer langs de Doubs, maar is een stuk minder stenig dan gisteren. Er staat een aantal schuilhutjes: Bonaparte en Le Torret. Bij de laatste rust ik even, eet en drink wat. Daarna komt de stevige en ook

steile klim van 300 m door het bos met haarspeldbochten. Er lijkt geen eind aan te komen, maar uiteindelijk kom ik toch boven in Villebasse en het is nog geen 14.00 uur. Ik kom uit op een verharde weg en kan stevig doorlopen. Na een stukje deze weg gevolgd te hebben sla ik af een halfverharde weg in, langs weer een schuilhut: Refuge des Gabelous de Barboux. Na een vervallen schuur en een paar vakantiewoningen kom ik uit bij de stuwdam van Châtelot. Ik heb na de klim stevig doorgelopen en kom op een gegeven moment een bord tegen met het opschrift: 'Saut de Doubs' 5 km. De waterval is nog een uurtje verder weg met wat stijgen en dalen. Het is echter al 16.00 uur en ik weet dat ik de laatste boot over het meer niet meer zal halen om bij de camping te komen. Bovendien heb ik even rust nodig.

Wat verderop staat een vakantie-woning met een picknickbank en daar maak ik gebruik van. Na deze rustpauze weer op pad voor het laatste stuk. Net voor de waterval komt iemand van de organisatie me tegemoet en het blijkt dat de tocht vandaag veel langer is dan gepland. Na een kiosk bij de water-

val staan het busje en ook een medewandelaar. Natuurlijk de waterval wel even bewonderd en naar de camping, nadat we van een verdiend ijsje genieten hadden.

We kamperen in Zwitserland, een mooie camping met goede voorzieningen. Na het eten tent opgezet en tijdens de briefing trakteer ik vanwege mijn verjaardag gisteren.

Woensdag 11 juli rustdag

Na een lekker ontbijt met een gebakken eitje, eerst wat uitgewassen en een kaartje gehaald bij de receptie om gratis een boottochtje over het meer te kunnen maken. Tenslotte

ben ik Nederlandse en als camping-gast mag men gratis het meer op. 's Middags met een aantal groepsgenoten een leuk boottochtje over het meer gemaakt. Het is weer mooi, zonnig weer en we genieten. Je kunt aan het eind van het meer uit de boot en dat doe ik om nog eens naar de waterval van gisteren te gaan, die kan ik nu rustig goed bekijken, zowel van de hoge als de lage kant. Daarna terug naar de camping met de boot. Met een hele groep in het plaatsje gaan eten, gezellig.

Een fijne, goed bestede dag.

Donderdag 12 juli van Les Brenets naar Les Gras, 12 km

Ik ben vroeg op, al om 07.00 uur en toch als laatste aan het ontbijt. Ik rijd mee naar de volgende camping in het voetbalstadion van Les Gras omdat ik niet afgezet kan worden onderweg op de route. Het is weer mooi, zonnig weer.

In Les Gras aangekomen ga ik op pad naar het dorp dat weinig voorstelt. Via de doorgaande weg en een smallere weg van ruim 2 km gaat het naar Théverot.

Bij huisnr. 4 pik ik de GR5 op in tegengestelde richting dan mijn medewandelaars. Er volgt een klim

door het bos over een smal bospad met veel stenen. Heel rustig aan omhoog klimmen. Boven kom ik op een weiland uit waar ik langs loop naar het gehucht Le Grand Mont en wat verder in Les Seignes, dat nog kleiner is dan Le Grand Mont. Wat verder doorlopen langs bosrand en weiland en daar staat net niet in het bos een schuilhutje, eigenlijk een overdekte picknickbank met een open deur. Hier lekker uit de wind zitten lunchen en wachten of ik medewandelaars voorbij zie komen. Dat gebeurt ook, zonder dat zij mij opmerken.

Na de lunch ga ik nog een stukje de route volgen totdat ik echt in het naaldbos beland. Daar draai ik om, het is al 14.00 uur en ik ga langzaam dezelfde weg terug. Lekker vroeg terug en meer dan genoeg tijd om de tent op te zetten, gezellig bij te kletsen en thee te drinken. Een fijne rustige wandeldag. Het eten is weer top.

Vrijdag 13 juli van Les Gras naar Pontarlier, 14 km

Ik heb de smaak van vroeg opstaan te pakken, om 07.00 uur op en ontbijten. Ondanks het vroege opstaan, voor mij dan, zijn anderen al om 06.00 uur in de weer met tent inpakken. Het belooft weer goed weer te worden. Ik rijd eerst een stuk mee met het busje naar Les Alliés en word daar op een kruising van een provinciale weg en de GR5 afgezet.

Hier pak ik de route op. Het loopt vrij makkelijk en in het dorp Les Alliés kom ik een medewandelaarster tegen. Langs en door weilanden naar de boerderij: Ferme de la Barillette op 991 m en even verder staat in het weiland een splitsingswijzer tussen de GR5 en de Grand Tour de Jura (GTJ). Even goed uitkijken dat ik de goede kant opga. Een breed graspad op. Een paar snelle medewandelaars komen terug, die zijn verkeerd gelopen. Ik kan ze toch niet bijhouden en ga rustig verder door het bos en nu mag ik dalen. In het bos staan zomaar twee paarden los. Voorbij een oude molen, onzichtbaar, door open terrein al stijgend en dalend langs koeien naar Les Dames des Entrepertes, een viertal rotsen. Hier een steen opzoeken om te eten.

Na mijn lunch verder langs weilanden en een boerderij: Ferme de la Motte. Een bosweg inslaan en alsmaar omhoog, soms zelfs steil en het is goed warm. De een na de andere medewandelaar komt mij voorbij, maar ik kom ook boven, al moet ik mijn rikketik af en toe even rust geven.

Boven bij La Côte (1086 m) een schitterend zicht op Combe du Creux (1030 m), waar de route naartoe loopt.

Nog een klein stukje voordat ik de GR5 verlaat en de geel-blauwe markering volg om de camping te bereiken. Helaas is er een paardensluis, die ik niet open krijg. De hulp komt van een Fransman, die net aan komt lopen. In een mengeling van mijn beste Frans en Engels samen dalen we al pratend richting camping.

De afdaling gaat door het Arboretum, af en toe steil met veel keien. Achter de camping langs zie ik de grote witte tent al en via de ponyclub is de ingang.

Eerst wat drinken en dan de tent opzetten en lekker douchen. Het eten is weer heerlijk. De briefing is langer dan anders, immers voor 2 dagen.

Morgen is een rustdag en zondag wordt het een pittige dag. Vandaag heel lekker gewandeld.

Na de koffie wacht ik totdat het vuurwerk begint om 22.30 uur vanwege morgen: 4 juli, feestdag in Frankrijk. Fransen op de camping weten precies waar we het best kunnen staan om het heel goed te zien. En dat lukt prima, genieten van het schitterende vuurwerk.

Zaterdag, 14 juli rustdag, toch 8 km

Ik sta later op, rond 08.15 uur en ga als laatste ontbijten. Na het ontbijt eerst wat uitwassen, het is nu mooi, zonnig weer en het droogt snel. Ik wil vandaag een korte wandeling maken, naar het uitzichtpunt Pt.de Vue de Fer à Cheval (hoefijzervorm) en Fort Mahler dat iets verder ligt. Maar voordat ik op pad ga, eerst mijn dagboek bijwerken.

Het is een flinke klim naar het uitzichtpunt over een bospad met veel stenen. Het pad is gemarkeerd, geel-blauw en wit-rood. Het uitzichtpunt voldoet aan mijn verwachting en dan doorlopen naar Fort Mahler, een ruïne, waar ik niet in mag. Ik ben er omheen gelopen en ook dit geeft een mooi uitzicht: op een kloof. Ik zit dan ook hoog op 1030 m met mooi zicht op Pontarlier. Via een andere route ga ik terug naar de camping met een aantal flinke haarspeldbochten.

Op de camping eerst aan het bier en dan douchen. Met acht medewandelaars naar Pontarlier, het dichtstbijzijnde plaatsje, om te eten. Het is gezellig en 's avonds na een slaapmutsje de slaapzak in. Weinig gemerkt van feest vanwege 14 juli.

*-Marian Post-
(wordt vervolgd)*

In deze tijd van het coronavirus, waarbij de hele wereld op zijn kop staat vanwege de vele beperkingen, mogen we helaas ook niet in groepen gaan wandelen.

Sinds ik in september 2017 lid ben geworden van onze wandelclub wsv OLAT ga ik nagenoeg elk weekend op pad: georganiseerd door OLAT of andere wandelverenigingen, niet georganiseerd, alleen of met een paar wandelvrienden, in Nederland of in België, 4daagse Drenthe, wandelvakantie, etc. Maar ook wandel ik vele dinsdagen mee met de Wandelen op Dinsdag-groep (WoD).

Normaliter schrijf ik altijd een verslag na een wandeling van een van de tochten van de OLAT of na een wandeling met WoD voor in ons clubblad. Maar helaas, daar is nu ook de klad ingekomen.

Hierdoor ben ik eens gaan denken wat ik dan zou kunnen schrijven voor het clubblad en kwam toen op het idee om een overzichtskaart te maken van alle plaatsen waar we met de WoD zijn gestart, vanaf het moment dat ik mee ben gaan wandelen met WoD, dus vanaf oktober 2017 bij 't Tweespan in Boxtel.

De routes die met WoD worden gelopen (totaal ca. 20 km per wandeling), worden uitgezet door de vele wandelaars die elke 2 weken bij elkaar komen. Omdat elke keer iemand anders de route maakt en we dus ook elke keer ergens anders starten, zien we zo vele mooie plekken in Brabant of net daarbuiten (zie 'plattegrond').

In dit overzicht heb ik de 3-daagse Bloembollenreis van vorig jaar april niet opgenomen, omdat het anders een onoverzichtelijke kaart zou worden. Dit was immers ook een uitzondering vanwege het 20-jarig bestaan van WoD.

In het begin zorgde ik ervoor dat ik elke wandeling mee kon, maar nu moet ik wat vaker een keuze ma-

ken. Ik werk immers fulltime en het moet op mijn werk uiteraard uitkomen dat ik vrij neem. Als ik in een bepaald gebied al diverse keren ben geweest, sla ik die wandeling wel eens over, want ik wil ook wat dagen overhouden voor andere 'noodzakelijke' afspraken.

Maar ook het wandelen met WoD is nu dus stilgevallen. De routebouwers die wandelingen op het programma hadden staan, hebben contact op moeten nemen met de start- en pauze-locaties en de routes zijn vooralsnog in de 'ijskast' gezet. Deze wandelingen zullen zeker nog wel aangeboden worden zodra we weer met groepen op pad mogen. Ik kijk er in ieder geval al naar uit.

Tot snel.

Groetjes,

-Ankie van Boxtel-

Zondag 16 februari 2020 zagen wij elkaar voor de voorlopig laatste keer bij de Winterserie in Budel, wisten wij dat aan onze georganiseerde wandeltochten zo snel een voorlopig einde zou komen? Wij ontvingen reacties van verschillende leden, waarvan hieronder een bloemlezing. Het blijkt dat we niet alleen behoefte hebben aan wandelen, maar vooral ook het OLAT-gevoel, gezellig bij elkaar zijn en de zorg voor elkaar.

*Beste vrijwilligers,
We zitten hier in Brabant in een bizarre situatie met het corona virus.
Ik hoop dat het goed gaat met de gezondheid en dat het jullie ook allemaal lukt de moed er in te houden in deze erg onzekere tijd.
Het is natuurlijk jammer dat we nu geen wandeltochten kunnen organiseren, maar veiligheid staat voorop en we zullen dit samen moeten oplossen.
Ik wens jullie allemaal fijne paasdagen toe en hou je haaks!*

Met vriendelijke groet, Toon Kanters

*Hallo Toon, Annie en alle anderen,
Toon bedankt voor het mooie roodborstje en dat je aan ons allemaal denkt, met mij gaat het goed, geen corona, mis jullie allemaal en wens iedereen dan ook veel gezondheid en houd de moed er in.
Graag tot ziens,*

Groetjes Paula Janssen

*Ha die Toon,
Bedankt voor de goede wensen, we hopen van harte dat die voor alle partijen uitkomen.
Wat kunnen we op dit moment dankbaar zijn voor alle simpele mooie momenten, als je maar gezond bent.
Mooi weer, rust, geen lawaai. Zo slecht hebben we het toch niet hé. Vandaag een korte wandeling gemaakt en genoten van het prachtige koolzaad. En ach, mijn 'corona-kapsel' toch ook 'prachtig'.*

Groetjes, Lies

*Hallo OLAT-vrienden,
Wij hopen dat het met jullie goed gaat, bij ons gelukkig wel.
Er had beter een wandelvirus onder de mensen kunnen komen i.p.v. corona.
Wij missen jullie en de gezelligheid van de wandeltochten. Hopelijk vlug tot ziens.*

Groetjes van Maria en Johan van den Hoogenhoff

Dank je Toon voor deze mooie mail. Wat mij betreft voor allemaal hetzelfde toegewenst en hier bij mij is alles nog gezond.

H gr, Henk Vink

**Dan ontvingen wij nog deze prachtige mail van Frans van den Boom. Velen van ons zijn toch alleen of met z'n tweeën aan de wandel gegaan, maar of je dan zulke prachtige foto's hebt kunnen maken
Kopiëer de link en geniet!**

*Beste Redactie,
In de deze moeilijke tijden kunnen we helaas niet samen wandelen. Door de afgelastingen zijn er ook geen fotoverslagen meer.
Maar gelukkig is wandelen bij uitstek een bezigheid die je alleen of met je partner in de 1,5 mtr samenleving kunt doen. Wat ik dan ook bijna dagelijks doe, en natuurlijk samen met mijn camera.
Vooral voor diegenen die aan huis gekluisterd zijn en niet van de natuur kunnen genieten wil ik hierbij mijn foto's delen via een album bij Vroege Vogels, dat ik regelmatig bijwerk. Wat mij betreft, mag je het album delen. Het album staat hier:
<https://vroegevogels.bnnvara.nl/community/fotos/fotograaf/frans49>*

Vriendelijke groet en houd elkaar in de gaten en blijf gezond, Frans van den Boom

Omdat het aantal bezoekers bij onze sponsor Adventure Store Helmond wat minder is en veel evenementen niet doorgaan, hebben zij besloten om OLAT-leden tot eind mei 15% korting te geven (niet in combinatie met andere aanbiedingen) op het gehele assortiment inclusief wandelschoenen, sokken en aanverwante artikelen.

Mocht je hiervan gebruik willen maken, vergeet dan niet je OLAT-ledenpas mee te nemen.

Meer informatie hierover (en nog een andere actie) vind je op www.olat.nl/nieuws

OPSLAGRUIMTE GEZOCHT

OLAT zoekt per 1 januari 2021 opslagruimte in de omgeving van Sint-Oedenrode.

Er moet minimaal 50 m² beschikbaar zijn en deze moet goed bereikbaar zijn voor bestelbus met aanhanger.

Uw reactie graag aan voorzitter@olat.nl of telefonisch: 0653909953.

Bij deze wil ik via het OLATNieuws een groot compliment geven aan de penningmeester en het bestuur van OLAT. In deze crisistijd, die heel Nederland treft, hebben wij door beslissingen van penningmeester en bestuur een financieel gezonde vereniging. En natuurlijk mogen hierbij ook de voorgangers van het huidige bestuur niet vergeten worden, die de basis hiervoor hebben gelegd. Hierdoor kan OLAT deze crisis op een gezonde manier doorstaan.

BEDANKT HIERVOOR!

Esther van der Velden

TJEU VAN DEN KERKHOF OVERLEDEN

Op 28 maart is op 94-jarige leeftijd Tjeu van den Kerkhof overleden.

Jarenlang was Tjeu een zeer actief lid van OLAT. Zijn gezondheid liet hem de laatste jaren het wandelen van langere afstanden niet meer toe, al wandelde hij nog dagelijks.

Tjeu coördineerde jarenlang het Graaf van Hornepad en dat met volledige inzet om deze rondwandeling rond Weert 'up to date' te houden.

Verder verleende hij allerlei hand- en spandiensten voor, tijdens en na de Internationale Wandelevenementen in Weert.

Zijn huis was ook jarenlang het adres waar OLATNieuws werd ingepakt.

Hij droeg de naam OLAT uit tijdens zijn vele Kennedy-wandeltochten, winterseries en clubreizen naar de Ardennen.

Voor zijn inzet werd Tjeu in 2005 door OLAT beloond met de Speld van Verdienste.

LEDENADMINISTRATIE

Jet Dreesen
Groot Paradijs 29
5611 KA Eindhoven
040-2903060 leden@olat.nl

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie.

Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen.

Om in aanmerking te komen voor korting op het inschrijfgeld bij OLAT-tochten is het noodzakelijk uw ledenpas te tonen bij de inschrijving.

AANMELDINGEN

Mevr. Jessica Hoevenaars, Venhorst

OVERLEDEN

Dhr. en Mevr. Willy en Frans van den Oever,
Sint-Oedenrode

OLAT: Ollandse Lange Afstand Tippelaars

Opgericht 23 november 1967
te Sint-Oedenrode
Lid van KWBN (Koninklijke Wandel Bond Nederland)
Aangesloten bij:
Atletiekunie

Beste wandelaars,
Hopelijk mogen wij jullie snel weer ontvangen.
Pas goed op elkaar, denk aan jezelf en samen komen we door deze periode.
Liefs, Team Dinercafé 't Kroegske

www.kroegske.nl

De unieke LUNCH DRIVE-IN van 't Kroegske

Degene die ons al langer tijd kennen weten dat we graag vooruitkijken en niet stilzitten. Vanuit die gedachte is de enige echte LUNCH DRIVE-IN geboren. Een manier waarop jullie thuis (op een verantwoorde manier) kunnen genieten van een heerlijke lunch.

Op zaterdag en zondag is onze drive-in van 11.00 tot 19.00 uur open. De ingang is bij de parkeerplaats van De Stapperij, op de aangegeven plek plaatst je jouw bestelling en maximaal 15 minuten later geniet je van een heerlijk lunchgerecht of een warm bakje koffie en ons befaamde Heilige Eik gebak! Hopelijk zien we jullie snel.

Dinercafé 't Kroegske

Spoordonkseweg 80
5688 KE Oirschot
www.kroegske.nl

0499 - 57 36 71

PASSIE

VOOR SPORT EN OUTDOOR

OOK VOOR OLAT
CLUBKLEDING

Alleen voor **OLAT leden** op vertoon van
OLAT-pas **10% directe kassa korting.**
(Niet in combinatie met spaarsysteem en acties).

1500m² avontuurlijk winkelplezier

- Altijd 10% met Mantencaspaarsysteem
- Gratis parkeren voor de deur
- Persoonlijke en deskundige
bediening
- Vertrouwd adres sinds 1947

ADVENTURE STORE
SPORT & OUTDOOR

bestellen 24/7
www.adventurestore.nl

WALKING - TRAVEL

SPORT - BIKING

FITNESS - RUNNING

Kastanjehoutstraat 3, Helmond 0492-523668 www.adventurestore.nl

Wandelen
met OLAT

Dat ondersteunen
we graag

Trotse sponsor

Wat zijn er mooie routes in Sint-Oedenrode en omgeving en wat heeft OLAT dat weer uitstekend georganiseerd. Dat is de reactie van de deelnemers aan evenementen van OLAT. We zijn trots om sponsor te zijn van deze prachtige club. Veel wandelplezier!

Rabobank Hart van De Meerij

Rabobank